

Tulen tyttäriä

Maria Carole

Tulen tyttäriä

© 2018 Carole, Maria

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0073-0

2. painos

Ensimmäisen painoksen on julkaissut
Osuuskumma-kustannus, 2014.

Kannen kuva: Alice Smith | [deviantart.com](https://www.deviantart.com)

Vinjettikuvat:

s. 33 Venny Soldan-Brofeldt,
s. 155 ja 235 Werner Holmberg,
Kansallisgallerian vapaat kokoelmat

Uneksijoille.

Naarni veti huopaa paremmin ylleen. Kylmä tunki maata pitkin vaatteiden alle, kostea paita liimautui rintoihin. Riuhtominen herätti Anneken, joka murahti unisen huolestuneena, kierähti lähemmäs ja kietoi käsivartensa hänen ympärilleen. Anneke kysyi kuiskaten, näkikö hän taas painajaisia. Naarni mumisi jotain myöntävää ja kääntyi kyljelleen. Anneke jäi siihen, kuorsasi kevyesti hänen niskansa takana. Naarni sulki silmänsä uudelleen toivoen, että saisi nukuttua vielä hetken. Edes siihen saakka, että syvin pimeys hellittäisi.

Rauhallista unta oli turha odottaa. Levottomuus oli liikaa. He lähtisivät tänään paluumatkalle, joten uni vain palaisi kosken kuohujen kanssa. Ne painaisivat toivon joen pohjalle pikkukivien seuraksi. Lähes joka yö hän oli herännyt palellen, hän joka ei palellut koskaan.

Naarni vääntäytyi jaloilleen ja laavusta ulos, kauemmas metsään tarpeiden kutsumana. Hän kaivoi tulukset taskustaan, löi niillä kipinän ja antoi pienen liekin väristä kämmenellään. Hän kohotti kättään pakkasen puremaa nenänpäätä kohti. Jotain hyötyä oli tulten taloon syntymisestä.

”Mene nukkumaan, ehdit vielä torkkua hetken”, hän sanoi nuotiota vahtivalle sotilaalle, ”minä en enää osaa.”

Mies luovutti paikkansa ilomielin ja Naarni istui nuotion viereen, yhä hieman tokkurassa. Laavusta herääminen oli vuosi vuodelta vaikeampaa. Jos se oli nuorenakin ollut vastenmielistä, nyt tieto päivän velvoitteista aiheutti lähinnä pahoinvointia. Pian valo nousisi puiden latvojen taakse, muutkin kampeaisivat ylös ja he pääsisivät viimeinkin liikkeelle. Tilanne oli jo niin rauhallinen, että riitti kun pari joukkuetta jäi vartioon. Itäiset olivat luovuttaneet, endorien kanssa oli neuvoteltu sanoin ja ase-in kuukausitolalla.

Jatkuva kaihertava kylmyys alkoikin riittää. Naarni oli kuumaverinen, mutta tunsu silti hetkittäin koleuden nive-
lissään.

He olivat joukon kärjessä rinnakkain. Naarni hengitti pak-
kasen tuoksua, joka oli vieläkin turhan voimakas. Kunhan
he ehtisivät Nelvikaan, hän linnoittautuisi viikoksi tulisijan
eteen, olisi tapaamatta ketään ja puhuisi korkeintaan Kane-
lille.

Sillan juurella Anneke haastoi hänet: ”Kumpi on ensin
toisella puolella?” Oli jo komentanut hevosensa laukkaan
Naarnin huomaamatta. Hän ratsasti perästä, kuuli kavioi-
den tasaiset iskut sillan laudoissa. Anneke pääsi ensin yli,
kääntyi katsomaan tulosuuntaan, ja kerettyään pois sillalta
Naarni näki naisen silmien laajenevan. Hän kuuli jylinän
ennen kuin ehti pysäyttää hevosensa ja kääntyä katsomaan
mitä Anneke näki.

Silta murtui keskeltä suurina paloina, tolpat notkahtivat
ja antoivat periksi. Ainakin viisi miestä oli hajoavien ja sin-
koilevien laudankappaleiden keskellä, mylvähdyksissä ei
ollut mitään inhimillistä. Joukon perukoille jääneet yritti-
vät saada pelosta vauhkoontuneet ratsunsa asettumaan,
jotta pystyisivät perääntymään.

”Mitä pers-?” Anneke henkäisi.

Naarni seurasi kaikkea voimattomana, eikä uskonut
hetkeäkään sattumaan. Sotilaat katosivat hevosineen, suu-
rena massana Kannerjoen ruskeisiin kuohuihin. Se ei ollut
mikään puro, ylös pääsisivät ainoastaan veden lapset ja
heistäkin vain ne, jotka olivat yhä tajuissaan.

He eivät olleet yksin. Varmuus nousi selkärankaa pit-
kin. Naarni keräsi suitset oikeaan käteen ja veti miekan
huotrasta. Liike sai Annekenkin valpastumaan. Naarni pyö-

räytti hevosensa ympäri ja kuunteli hengittämättä. Nuoli vilahti aivan vierestä. Ei ollut kummoinen ampuja, mutta seuraava saattaisi osua.

Naiset nostivat hevosensa liikkeelle, mutta ehtivät vain seuraavaan tienmutkaan, kun tielle kaadetut puunrungot katkaisivat laukan. Naarni kiristi otettaan miekastaan ja vei hevosensa hitaasti runkojen ohi takaisin tielle. Metsä alkoi tiiviinä seinämänä aivan hänen vierestään. Anneke seurasi perässä ja yhtäkkiä Naarni näki silmäkulmastaan tämän sivaltavan. Parahdus paljasti endorin. Anneke käänsi miekkaansa ja veti sen pois. Nainen huohotti raskaasti Naarnin siirtyessä lähemmäs.

”Niitä on useampia”, Anneke sanoi ja koetti saada silmiinsä edes yhden metsän varjoista.

Naarni kuuli rasahduksen miekkakätensä puolelta ja iski sokeasti. Hän osui endorin olkapäähän ja sivalsi toistamiseen. Kaneli hänen allaan sävähti, vaikka olikin taistoihin tottunut. Anneke kääntyi katsomaan, väärään suuntaan, ja Naarni kuuli naisen rääkäisevän. Kyljessä oli kylmänkynsi, jonka jäisellä pinnalla kimalteli verta. Naarni kurotti ja löi niin kovaa kuin jaksoi, kalpea endori irrotti viimeinkin otteensa kylmänkynnestä. Naarni ojensi kätensä kiskoakseen aseensa irti Anneken kyljestä. Se oli osunut juuri nahkaisen haarniskan reunan viereen, muttei ollut onneksi uponnut kovin syvälle. Veri värjäsi palttoon punaruskeaksi.

”Niitä on liikaa.”

”Pari kolme”, Anneke vastasi, ”kyllä sinä niistä selviät. Älä minusta välitä.”

Naarni haistoi puolenkymmentä pakkasen seasta. Yksin hän olisi saattanutkin jäädä kokeilemaan onneaan, mutta nyt Anneken silmät olivat kivusta sameat. Naarni tiesi, että

ainoa mahdollisuus olisi paeta. Anneken hevonen korskah-
ti, kun nuoli iskeytyi sen lavan taakse. Nainen pakotti he-
vosen liikkeelle ja he pakenivat, kunnes eläin lyyhistyi An-
neken alta vieden naisen mukanaan. Tämä osui tienvarren
nuorten honkien runkoihin välttämättä juuri ja juuri päälleen
kaatuvan hevosen. Naarni pysähtyi ja auttoi kovaan ääneen
kiroavan Anneken puolittain pystyyn. Maahan iskeytymi-
nen oli murtanut naisen säären.

Anneke tuijotti ratsuaan. ”Se pitää tappaa!”

”Ei, meidän pitää mennä!”

”Se kituu! Tekisit Kanelillekin!”

Naarni henkäisi, sivalsi hevosen kaulan auki sääliä tun-
tien ja auttoi sitten Anneken eteensä Kanelin selkään. Nai-
nen puristautui hevosta vasten, ja Naarni jatkoi niljakasta
tietä eteenpäin kunnes huomasi ratsun väsyvän ja Anneken
otteen höltyvän. Ehkä he olisivat jo tarpeeksi kaukana. Hän
pysähtyi, veti Anneken alas selästä ja tutki tämän vammoja.
Knameiran otsalla oli hikikarpaloita huolimatta siitä, että
pimeä ja ilkeä talvimyrsky oli noussut heidän päälleen no-
peasti. Metsään he eivät voisi jäädä yöksi.

”Tästä eteenpäin on kai kylä”, Naarni muisteli, ”Saar-
pohja, jos en ole väärässä. Jaksatko?”

”Onko se kaukana?” Kysymys ei ollut kuiskausta voi-
makkaampi.

”En tiedä, en osaa sanoa missä kohtaa Itämetseen ollaan.”

”Jätä minut sitten tähän.”

”En!” Jos Anneke ei pysyisi hevosen selässä, Naarni jäisi
itsekin ja yrittäisi saada heille suojan yöksi. ”Kyllä sinä jak-
sat.”

He etenivät aiempaa hitaammin. Joskus sen hemmetin
kylän olisi tullava vastaan.

Metsän keskeltä sukelsi esiin yksinäinen pimeä pihamaa. Naarni tajusi olevansa ihmisten ilmoilla vasta, kun oli jo portin kohdalla. Talon ikkunoista välkkyi himmeä valo, ja hän näki myrskyn läpi pienen liekin myös pihan perällä. Joku oli ulkona lyhdyn kanssa. Naarni epäröi hetken, laskeutui hevosen selästä, työnsi kirskuvan portin auki ja talutti Kanelin perässään pihalle.

Emma huusi kaivolle juoksevan Aton perään. Kielsi ja tunsu pelon häivähdyksen rinnassaan. Käski odottamaan. Vaikka Attoa olikin opetettu olemaan kurkkimatta liian lähelle, vaikka kansi olikin kiinni. Atto piteli myrskulyhtyä valona, kun Emma avasi kannen vinssatakseen sangollisen vettä ylös. Tuuli lähes riipi lyhdyn pojan käsistä. Talvi oli tullut aikaisin tänä vuonna ja tämä myrsky oli kestänyt jo päivätolkulla.

Emma muistutti itseään siitä, että pihan ja laitumen ympärillä olevien pisteaitojen kunto pitäisi tarkistaa huomenna, päivännäöllä. Isä oli rakentanut ne hyvin, kuten kaiken muunkin aikanaan, mutta ikä alkoi painaa vinoon ladottuja aidaksia. Emma tarvitsi aitoja. Ne pitivät villipedot poissa. Talosta itään oli vain metsää, niin pitkälle, ettei hän oikein osannut kuvitellakaan missä se mahdollisesti loppuisi.

Aton ääni miltei katosi tuuleen: "Äiti, tuollon joku." Poika osoitti kädellään portille.

Emma kääntyi ja hahmotti pimeyden keskellä suuren hevosen. Pelko hiipi sisälle. Tällä säällä ei kukaan matkustanut hyvissä aikeissa.

"Pysy siinä, älä liiku mihinkään", hän komensi Attoa.

Hevonen pysähtyi ja Emma tajusi sen mukana olevan kaksi kulkijaa. Toinen talutti hevosta, pitkä hahmo paksuun palttooseen kääriytyneenä, toinen jäi selkään nuokkumaan lähes hengettömänä kasana. Hahmo asteli lähemmäs. Emma otti Atolta myrskylyhdyn ja nosti sitä saadakseen valoa tulijan kasvoille.

”Iltaa. Onko tästä vielä pitkä matka kylään?” Ääni oli Emmen odottamaa pehmeämpi.

Emma henkäisi. Puolisia. Ihmisnaiset eivät olleet noin pitkiä, saati kantaneet miekkaa kupeellaan. Sotilaita vieläpä. Emma oli kuullut huhuja kesästä saakka jatkuneista rajakahinoista idässä. Ihmiset eivät niihin sotkeutuneet, ei ollut heidän asiansa.

”Lähes tunnin verran jalan, tavan aikaan. Mutta se ei ole paljon polkua kummempi, ja eilen siinä oli vielä kaatuneita puita. Hevosel ja pimeäs ette selviä sinne, täs myrskys.”

”Anneke ei kyllä jalan kykene.” Nainen vilkaisi kumppaninsa suuntaan ja näytti miettivän hetken. ”Anteeksi jos tungettelen, mutta... olisiko sinulla jotain tuulensuojaa yöksi, ja ehkä lämmintä vettä?”

Emma tiesi, ettei sotilaille kannattanut sanoa ei. Hän vinkkasi naisen mukaansa. Tämä nosti toverinsa hevosen selästä syliinsä helposti kuin lapsen, ja seurasi Emmen jalanjäljissä saunarakennukselle. Nainen laski Annekeksi kutsutun ylälauteelle, kun Emma sytytti toisenkin lyhdyn valoksi. Naisten vaatteet olivat verisiä ja Anneke hengitti raskaasti. Vaatteiden alta kyljestä paljastui suuri ruhje ja säärestä ilkeä murtuma. Emma ei voinut olla kummastelematta, kuinka kukaan oli pysynyt hevosen selässä tuossa kunnossa.

Hän käski Aton istua pukuhuoneen penkille odottamaan ja kävi pyytämättä talosta sidetarpeita. Kauhtuneita

lakanoita, niitä riitti. Kohta pitäisi hankkia uusia ja ehjiä.

”Minä jään tähän. Liian kylmä. Antaisit minun jo olla”, Anneke mumisi.

”Lopeta tuo! Olet selvinnyt pahemmistakin. Laitan tulen kiukaaseen, voinko laittaa?”

Nainen kääntyi kysyvänä Emmaa kohden saatuaan haavat sidotuiksi. Emma nyökkäsi, siirsi puukorista muutaman klapin kiukaaseen ja oli juuri kaivamassa tulentekovälineitä mekkonsa taskusta, kun nainen raotti ikkunan edessä riipuvan lyhdyn lasia. Sormet koskettivat liekkiä. Nainen otti sen sormenpäissä mukaansa kuin sytykkeessä ikään, kumartui kiukaan ääreen ja puhalsi liekin kädestään tulipesään.

Emman helmassa roikkuva Atto oli seurannut tilannetta silmät ymmyrkäisinä ja henkäisi: ”Vau! Mistä rouva on tuon oppinut?”

Vaikka kasvoilla kuului huoli ja väsymys, suupielessä käväisi hymynkare. ”Olen osannut ihan pienestä. Mutta älä sinä koeta, poltat itsesi.”

Nainen ojentautui koko pituuteensa kysyen, saisiko hevoson jonnekin suojan alle. Emma vastasi, että piharakennukseen mahtuisi, jos eläin suostuisi jakamaan sijansa aasin, lehmän ja vuohen kanssa. Vietyään hevosensa suojaan nainen palasi tavaroineen, laski nahkaisen säkin, jousen ja viinen pukuhuoneen nurkkaan.

”En ole edes kiittänyt”, nainen totesi, ”mikä sinun nimesi on?”

”Emma.”

”Kiitos Emma, siis. Sano miehellesi, ettemme ole pidempään harmiksi, lähdemme aamulla, kunhan Anneke saa nukuttua kipuaan pois.”

”Ei tääl ole miestä, jolle moista tarvitsisi kertoa.”

”Ah, anteeksi.”

”Ei tuota kannata anteeksi pyytää. Atto riittää tähän taloon mieheksi”, Emma sanoi ja pörrötti pojan hiuksia.

Emma nukkui huonosti, pyöri sängyssään ja vaivasi mieltään saunarakennuksessa olevilla sotilailla. Idästä ne olivat tulleet. Sieltä oli tullut kylmäkin, ja huonot uutiset. Muuten puolisia ei täällä juuri näkynyt. Eivät ne, joiden suonissa oli osa jumalten verta, viihtyneet rahvaan seurassa, vaan linnoittautuivat omaan kaupunkiinsa. Emma ei tuntenut ketään, joka olisi käynyt Nelvikassa, vaikka sinne oli täältä vain puolisentoista päivämatkaa.

Joskus ohikulkiessaan sotilaat pysähtyivät kylässä, siinä ainoassa kestikievarissa. He olivat itsevarmoja ja äänekkäitä, vähän alentuvaisia ihmisiä kohtaan. Siitä huolimatta heitä sanottiin verrattomiksi sänkykumppaneiksi, väsymättömiksi ja määrätietoisiksi. Emma ei ollut koskaan päässyt tarkastamaan väitteen paikkansapitävyyttä. Ehkä olisi pitänyt, lämpöä ja silkkaa halua alkoi olla ikävä.

Hän heräsi auringon noustessa ja liukasteli saunalle. Lunta ei juuri ollut, mutta jäätä riitti, vaikka talvipäivänseisaukseen oli aikaa vielä kuunkierron verran.

Nainen seisoj saunassa puhdistamassa kumppaninsa ruhjeita. Puolipukeisena ja paljain jaloin, vaikka harvasti laudoitettu lattia hohkasi kylmyyttä. Pohkeita kiersi liuta vaalenneita arpia ja tuoreempia naarmuja. Emma seurasi niiden verkkoa ja säpsähti, kun nainen kääntyi. Ilmeisesti tämä tunsu tarpeelliseksi selittää ulkoasunsa ja kostean palmikkonsa: ”Peseydyin, kun oli tilaisuus.”

Emma nyökkäsi tehden yhtäkkiä päätöksen: ”Tulkaa taloon, mukavampi siel on olla.”

”Kiitos, mutta minä en venytä vieraanvaraisuuttasi enempää. Me lähdemme kunhan saan vaatteet päälleni ja Anneken heräteltyä kunnolla.”

”Ette te tuonne voi lähteä! Tie on jäässä, hyvä jos siitä pääsee aasin kans. Eikä hää... tuota Anneke voi kävellä. Tulkaa nyt sisään.”

Nainen katseli häntä ilmeettömänä. Emma katui jo sanojaan, kuka hän oli antamaan käskyjä puolisille?

”Hyvä on sitten.” Nainen nosti lauteilta syliinsä Anneken, joka kirahti kivusta ja sätti ystäväänsä liudalla kirosanoja.

”Ei kylmänkynsi ainakaan suutasi siivonnut. Jatka vielä niin tipautan sinut tähän”, nainen sanoi ja seurasi Emmaa tupaan, jossa leijui puuron tuoksu. Emma huomasi naisen kasvojen värähtävän, kun tämä seurasi Emmaa pikkukamariin ja asetti Anneken sängylle. Peitteli punaisella lakanalla verhotun huovan alle ja kumartui kuiskaamaan jotain.

Emma ojensi kulhollisen puuroa. ”Paremmiin toipuu jos saa jotain syödäkseen. Tule sit syömään itsekin.”

Kun nainen viimein istui pöydän ääreen, Emma huomasi kuinka tämä käytti kaiken itsekurinsa, jottei olisi ahminut eteensä asetettua puurokulhollista villipedon tapaan.

”Onko sinulla nimeä?” Emma uskaltautui kysymään.

Nainen havahtui, nielaisi ja sanoi: ”Enkö minä? En kai sitten. Naarni minä olen.”

”Kuinka te tänne päädyitte?”

”Olet varmaan kuullut, että itärajalla on kahakoita”, Naarni aloitti ja kertoi, että idän kansat olivat liittolaisineen asettuneet turhankin tiukasti rajaseuduille. Siellä kahden vuolaan joen väliin jäävä, reilun päivämatkan levyinen alue käsitti lähinnä metsästysvainioita ja peltöjä. Niiden kauriit, pyyt ja musta multa lihavine kastematoineen olivat ei-kenenkään maata. Kuuluivat Tammirmantuihin, jos itäisiltä

KUVASTAJA 2015 -EHDOKAS

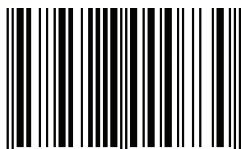
*Ei ole sinun osasi sen parempi tai huonompi kuin muidenkaan.
Yhtä kaikki ylhäältä saneltu.*

Naarni on sotilas ja tulen sukua. Knameira, ei aivan jumala, muttei tavallinen nainenkaan. Naarni laskee vuosia palvelus-aikansa loppumiseen, kunnes eräänä syysyönä hän kohtaa valolta tuoksuvan Emman ja lakkaa laskemasta.

Tulen tyttäriä on romanttista fantasiaa maailmassa, jossa jumalat elävät eristyksissä vuorellaan, ja jumalten jälkeläiset sekä ihmiset välttelevät toisiaan. Maria Carolen esikoisteos keskittyy siihen, mikä elämässä on tärkeää silloinkin kun ympärillä kuohuu.

Mitä hän oli kuvitellut? Hän oli uskaltanut uhmata elämän tekemiä valintoja. Luuliko hän nyt, että elämä unohtaisi ja antaisi anteeksi?

ISBN 978-952-80-0073-0
84,2/N84,2

9 789528 000730